

Cél a tudatosság

Két ember egyszerre nyer felvételt egy céghez, ugyanabba a pozícióba. Egyikük kiemelkedően sikeres lesz, míg a másik minden eredmény nélkül végzi a munkáját. Vajon mi a különbség közöttük? Min múlik a siker?

Egy kisfiú megkéri a mamáját, hadd menjen le játszani a haverokkal. Elengedik, azzal a feltétellel, hogy maradjon látóhatáron belül. Boldogan szalad a többiekhez, hátha fociznak egy jót, nekik azonban más ötletük támad. „Tegyünk egy kört a lakótelepen! Az jó buli lesz” – mondják. „Nem jó ötlet, mert megígértem a mamámnak, hogy itt maradok” – próbál bátoritanul tiltakozni a kisfiú, de hasztalan, mert a többiek elintézik annyival, hogy ne izguljon már, nem lesz baj. Mire visszaérnek, édesanyja már aggódva keresi. Haragját tettelegességgel vezeti le, majd hazazavarja a szófogatlan porontyot. Egy 6-8 éves kisgyermek általában még nem képes rájönni, pontosan hol is rontotta el a dolgot, csak annyit érez, hogy ez így nagyon nincs rendben. Érzí, hogy feszíti belülről valami, ami hiányzik ahhoz, hogy a feladványt megoldja. Nem tudott kiállni magáért, és szégyenben maradt a többiek előtt. Feltámad benne a bizonyításvágy, hogy megmutassa, ő is valaki. Ne a többiek döntsék el, hogy mit játsszanak! Legyen ő az, aki ezt eldönti, akire a többiek figyelnek!

A szomszéd városban egy másik kisfiú a szüleit kéri, hogy vegyenek neki csokit. Nincs elég pénze, egészítsék ki pár forinttal, hogy megvehesse, amire vágyik. A szülei nem állnak kötélnek, le kell mondania a csokiról. Reggel, iskolába menet még mindig szomorú egy kicsit, de útközben az egyik trafikban meglát egy csomag autós matricát, ami nagyon megtetszik neki. Megörül, és vesz egy tíz darabos csomagot, mert ennyire futja a pénzéből. A suliban büszkén mutatja a többieknek, akik ámulva csodálják szerzeményét. Egyik osztálytársának annyira tetszenek a matricák, hogy megkérdi, nem adna-e el neki egyet közülük. A kisfiú rövid gondolkodás után rávágja, hogy persze, miért is ne adna. Nem telik bele fél óra, és a többiek az összes matricát megveszik tőle, darabját annyiért, amennyiért ő az egész csomagot vásárolta. Boldogan számolgatja pénzét, ami már elég a csokira, amit venni szeretett volna. Rövidesen azonban kedvét szegi az osztályfőnök, aki zord tekintettel közeledik, oldalán az egyik matricatulajdonossal, és számon kéri rajta, hogyan merészelte ilyen szemtelenül magas áron eladni a matricákat. Hát nem szégyelli magát? Még a szüleit is behívja, így a kisfiú előttük is magyarázkodásra kényszerül. Vajon mit rontott el, hogy most szégyellnie kell magát?

„A cél nem kötelez, hanem támpontot ad a haladáshoz. A tudatosság azt jelenti: tudjuk, mi jó, és mi rossz nekünk. A sikeres ember arra törekszik, hogy mindig olyan dolgot tegyen, ami neki jó, vagyis azt tűzi ki célul maga elé, hogy a számára jót választja. Ettől aztán cél-tudatos lesz.”

Egy 6-8 éves kisfiú ezt még nem tudhatja, csak azt érzi, hogy feszíti belülről valami, ami hiányzik ahhoz, hogy a feladványt megoldja. Feltámad benne a bizonyításvágy, hogy ő is olyan jó legyen, mint a szülei és a többiek.

Aztán mindkét kisfiú felnő. Az első egyebek közt a fenti történetben gyökerező érzelmek motiváló hatására lesz egy cégnél sikeres vezető, akire a munkatársai felnéznek. Ő mondja meg, mit hogyan érdemes tenni. A második ugyanannál a cégnél semmiféle motiváció hatására nem képes arra, hogy legalább a forgalmi tervet hozza. Pedig kisgyermekként tízszeres profittal adta el délelőtt azt, amit reggel a trafikban vásárolt.

A motiváció olyan belső hajtóerő, amely érzelmek hatására spontán módon lendül mozgásba. A motivációt a vágyak mozgatják, ezért sem kívülről, sem pedig belülről nem irányítható, legfeljebb felismerhető és kiaknázható a benne rejlő energia. A manipuláció ezzel szemben a félelmekre épít – bár sokan igyekeznek ezeket vágyakként megfogalmazni –, ezért tökéletesen alkalmas arra, hogy a segítségével embereket irányítsanak.

A sikeres és a kudarcrá ítélt ember között talán nincs is más különbség, mint az, hogy az első arra törekszik, hogy minél gyorsabban hozzon döntéseket, és minél előbb tanuljon hibáiból. Őt a vágyai vezérik, és a gyors változásokon keresztül fejlődni is gyorsan tud. Utóbbira inkább a hezitálás jellemző, mert a félelmeire összpontosít. Megpróbálja előre kitalálni, milyen következménye lesz majd a döntésének, nehogy valami baj történjen. Ez persze nem sikerülhet, hiszen a döntés célja a tapasztalás és a változás.

Minden döntésünket érzelmek vezérik, ezért szubjektívek. Senki nem képes arra, hogy más sorsáról döntést hozzon, még egy szülő sem. Legfeljebb annyit tehet, hogy korlátozza gyermekét a szabadságában, és igyekszik ráerősokolni saját elképzeléseit és véleményét. Minél hatékonyabban teszi, annál jobban korlátozza gyermekét az önálló tapasztalásban és ezáltal az önbizalom kiépítésében is. Erős önbizalmuk azoknak az embereknek van, akik nem hagynak fel a folyamatos próbálkozással, tapasztalással, így gyorsabban ismerik meg önmagukat. Minél jobban ismeri valaki önmagát, annál inkább képes arra, hogy olyan emberekhez kapcsolódjon, akik elfogadják őt. Így nem akadályozzák, hanem segítik egymást a haladásban.

Az ilyen ember könnyebben tűzi ki cél maga elé, mert tudja, hogy a cél nem kötelez, hanem támpontot ad a haladáshoz. A tudatosság azt jelenti: tudjuk, mi jó, és mi rossz nekünk. A sikeres ember arra törekszik, hogy mindig olyan dolgot tegyen, válasszon, ami neki jó, vagyis azt tűzi ki célul maga elé, hogy a számára jót választja. Ettől aztán cél-tudatos lesz.

A második kisfiú felnőttként mindaddig kudarcrá lesz ítéltve, amíg fel nem ismeri, hogy nem a saját céljait követi, hanem olyan célokat, amelyeket a szüleitől vett át. Fel kell ismernie, hogy nem az a jó, amit apa annak tart, hanem az, amit ő maga annak ítél.

Loós Balázs
hipnocoach, mesterhipnotizőr
info@hipnoziscentrum.hu
www.hipnocoaching.hu

